

Noordwest 8

Met geheven scharen stap ik behoedzaam zijwaarts op de glanzende bollen af.
Als ik de voorste aanstoot rolt het bolle ding traag opzij, tikt even tegen zijn buurman
en blijft dan liggen. Nat zand kleeft aan zijn gladde lichaam.
Hij bijt niet, blaast niet, slaat niet.
Ik betast zijn pantser met mijn voorpoten, ze glijden van het zanderige oppervlak.
Met mijn wendbare ogen speur ik naar een opening, maar vind die nergens.
Een vreemd geval, zeker niet van hier.
Ik duw de bol een kwartslag opzij en klem de windingen die aan het uiteinde zitten,
tussen mijn grijpers. Die geven houvast! Ik til het ding van de grond en ruik metaal
vlak voor mijn sprieten.
Opeens herinner ik me de afgelopen nacht, toen de donkere zee vol was van een
alles verscheurende ijzergeur...

Het spookte vannacht. Het was aardedonker, de zee kolkte en bruiste, schuimende
golven sloegen met zware klappen om in de branding, de bodem trilde.
Een sterke stroming rukte aan wier en zeegras, woelde slib en zand om, spoelde
zeesterren uit hun schuilplaats, vertroebelde het toch al donkergroene water.
Wadpieren, strandgapers en nonnetjes groeven zich dieper in, garnalen zochten een
veilig heenkomen.
Ik verschanste me op de mosselbank onder het grint. Daar zat ik veilig. Ik hoefde
alleen maar te wachten tot het over was.
Maar deze storm was anders dan alle voorgaande.

Na een lange nacht brak de schemering eindelijk door. Voor even.
Als een donkere wolk voor de zon verduisterde een drijvende schaduw de zee.
Ik kon geen mossel van een kokkel onderscheiden.
Een vissersschip?! Ik voelde geen werveling door slepende netten of spartelende
vissen, ik rook geen paniek. Alleen maar ijzer.
De wind en het water stuwden de spookschaduw in de richting van het strand.
Zelf deed het niets.

Toen het daglicht de bodem weer kon bereiken, merkte ik dat het zeewater minder
hard door de geul trok.
Ik strekte mijn stijve poten en klauterde over de mosselen naar de vloedlijn.
Op het droge aangekomen kon ik mijn ogen niet geloven. Waar ik tot aan de horizon
strand verwachtte zag ik in plaats van zand, grijswitte bollen op een tapijt van kleine
witte korrels.
Stond ik oog in oog met een leger uitheemse wolken?!
Heel voorzichtig kwam ik dichterbij, klaar voor de aanval.

Zo vlak voor mijn ogen beneemt de bol me het uitzicht, toch laat ik niet los. Ik zet mijn kaken op elkaar en krabbel met het ding door het zand, doe een paar passen zijwaarts, raak uit balans, leg het geval neer. Mijn grijpers krassen over de rondingen, trekken sporen in het besmeurde oppervlak, tikken tegen de wand. De bol geeft niet mee.

Andermaal pak ik het metalen uiteinde tussen mijn scharen en til het ding van de grond. Misschien...

'Moet je dit zien!' hoor ik roepen. De stelen van mijn ogen schieten in de richting van het geluid, ik zie zanderige wandelschoenen, fladderende pijpen.

'Een lampenkrab!'

Ik laat het ding meteen vallen en maak me zijwaarts uit de voeten.

Na een eind rennen stop ik bij een poeltje achter een strandpaal en graaf me half in in het zand. Van hieruit heb ik goed zicht op het strand voorbij de bollen. Maar ook hier geen maagdelijk zand met slechts hier en daar een rest touw, een verloren slipper.

Nee, werkelijk overal waar ik kijk liggen enorme platte platen, zwarte dozen, witte dozen, reuzenwielen en honderden roze, groene, paarse prullen.

In de verte is een roodbruin blok scheef in de branding gestrand. Een huisje?

Ik zie auto's en ik zie mensen, heel veel mensen, met wapperende haren en dichtgesnoerde capuchons, opbollende windjacks en klapperende regencapes.

In laarzen en stoere schoenen stappen ze over het strand, hun natte neuzen naar de grond, in hun hand een krat of een plastic zak. Ze verzamelen kleine spullen, leggen grote bij elkaar om met de auto op te halen. Ze sjouwen en slepen en roepen naar elkaar, de wind verwaait hun stemmen.

'Alleen rapen wat er ligt', 'niet openmaken', 'nog een paar honderd op zee'...

De auto's rijden af en aan.

Ik blijf stilletjes op mijn plek, verberg me onder een stuk hout zodra de schemering invalt. Het is hier gevaarlijker dan de afgelopen nacht op de mosselbank.

Pas de volgende morgen na zonsopgang krabbel ik tevoorschijn.

Op een enkele wandelaar na is het strand verlaten, de rommel is weg, het zand glinstert tot de horizon. Heb ik gedroomd?

Ik ga op pad naar de geul waar ik mijn vaste stek heb.

Ook het bollenveld is verdwenen.

'Zijwaarts, zijwaarts' hum ik op het ritme van mijn stappen.

Alles is als vanouds.

Alleen zit er sinds gistermiddag een hinderlijk hard korreltje in mijn linker ooghoek, waardoor ik mijn oogsteeltje niet naar rechts kan buigen.

